קינין הן תורין. המתנדב תורין מביא ונותן בשופר שכתוב עליו קינין והמתנדב בני יונה נותן מעות לתוך שופר שכתוב בו **גוזלי עולה: והתנן** השולח חטאתו ממדינת הים מקריבין אותה **בחזקת שהוא קיים.** תימה לי והלא כבר פרק כל הגט (גיטין דף כח.) דגמ' לא שנו אלא שלא הגיע לגבורות אבל הגיע לגבורות לא ומשכן ניחא דמשום דילמא מיכא זב וחבר ומלוכלך ומטמא מקדש ומיטמא קול וביטוי שפתים שהגיעו לגבורות לחייבין כרתו שמא ימות אחר מסס ויש"ל דלמא סברא לימוש כולי האי אלא שכיחא טפי מי שמא ימות ויש לומר דהא דקאמר התם אבל הגיע לגבורות לא ס"מ במציא גט משום תומר דאמר מיש אבל בשולח מטתו אין מילוק בין הגיע לא הגיע ותדע דלמתני' דהמציא גט קאמר לה התם ולא במתניתין דהשולח מטתו: **אלא בחטאת שמתו בעליה ודאי.** תימה מאי טעמא הלכך ניחא לימא לעולם טעמא דילמא ימות אחר מהן והא דתנן מקריבין אותן בחזקת שהוא קיים לה אמר התם שמא מת לא חיישינן שמא ימות חיישינן להא חזקן לחיים רבי יהודה [ט] וי"ל כיון דשמא מת לא חיישינן שמא ימות חיישינן להא חזקן לחיים אבל שמא לא חיישינן לא שופרות תיבות הן אילו השופרות תיבות הן שפניחין בהן מעות. ושלשה עשר היו במקדש והיה כתוב עליהן תקלין חדתין כו' עד דברי ר' יהודה. הא אית ליה כתיבה. ופרקינן לאו משום דחייש ר' יהודה לתערובת חובה בנדבה, [ד]לא חייש משום תערובת בחטאת, [אלא] גזירה שמא מתו בעליה, דכתיבה כי האי גוונא לא מהניא ולא מידי. ואקשינן ומי גזרינן כי האי גוונא והתנן במס' גיטין פ"ג השולח חטאתו ממדינת הים מקריבין אותה בחזקת שהוא קיים. הנח לא חיישינן. ופרקינן משום תערובת חטאת דזדאי מתו בעליה. ואקשינן ולישקול ד' זוזי מן השופר וישלים בנהר ויאמר אילו הן המעות שמתו בעליהן והשאר יקרבו. ודחינן ר' יהודה ליה ליה בריה. כלומר, מי יברר לנו שאותן ד' זוזי שלקח והשלים בנהר שהן בעצמן היו לאותו האיש המת, שמא אותן שהשליך מעות של אחרים היו ומעות של מת בשופר נשארו. ואמרינן מנא לן דלית ליה לר' יהודה בריה. אילימא מדתנן השולח יין מן הכותים אומר שני לוגין יין וכו' כבר פירשנוהו בכמה מקומות

סה א מיי' פ"ג מהל' שקלים הלכה ג:

סו ב מיי' פ"ד מהלכות פסולי מוקדשין הלכה יד:

רבינו חננאל

ואקשינן וניכתוב עלייהו האי דחובה והאי דנדבה. ופרקינן לר' יהודה ליה כתיבה בכלים שבמקדש. ודייקינן ממתניתין דקתני לא היה שם אלא כן אחד כדי שיהא נוטל אחד ומניח אחד, אבל אינו עושה שניהם שמא יתחלפו לו. ואמרינן ויכתוב מזרק באחד פר ובאחד שעיר. אלא ש"מ דלית ליה לר' יהודה כתיבה. איני דלית ליה, והתנן בשקלים פ"ו ושלש עשר שופרות. פירוש אילו השופרות תיבות הן שפניחין בהן מעות. ושלשה עשר היו במקדש והיה כתוב עליהן תקלין חדתין כו' עד דברי ר' יהודה. הא אית ליה כתיבה. ופרקינן לאו משום דחייש ר' יהודה לתערובת חובה בנדבה, [ד]לא חייש משום תערובת בחטאת, [אלא] גזירה שמא מתו בעליה, דכתיבה כי האי גוונא לא מהניא ולא מידי. ואקשינן ומי גזרינן כי האי גוונא והתנן במס' גיטין פ"ג השולח חטאתו ממדינת הים מקריבין אותה בחזקת שהוא קיים. הנח לא חיישינן. ופרקינן משום תערובת חטאת דזדאי מתו בעליה. ואקשינן ולישקול ד' זוזי מן השופר וישלים בנהר ויאמר אילו הן המעות שמתו בעליהן והשאר יקרבו. ודחינן ר' יהודה ליה ליה בריה. כלומר, מי יברר לנו שאותן ד' זוזי שלקח והשלים בנהר שהן בעצמן היו לאותו האיש המת, שמא אותן שהשליך מעות של אחרים היו ומעות של מת בשופר נשארו. ואמרינן מנא לן דלית ליה לר' יהודה בריה. אילימא מדתנן השולח יין מן הכותים אומר שני לוגין יין וכו' כבר פירשנוהו בכמה מקומות

תום' ישנים

קינין הן תורין. שהמתנדב בני יונה והביא קורבן לא יצא ידי חובתו אלא כלכתב: ד"ה מזל וכו' ותום' תמוה ל. ד"ה ואידך]. ד) [ב"ב מז:], ה) גיטין כה. כח. ב"ק קטו: [דמתי פ"ו מ"ד] סוכה כג: עירובין לו: מעילה כב. חולין יד. תוספ' דמתי [פ"ח ה"ה], ו) בס"ז: קרבו,

גליון הש"ס

תום' ד"ה אלא בחטאת וכו' וי"ל ביון דשמא מת לא חיישינן. עיין קדושין דף מה ע"ב תוס' ד"ה בפירוש דמר:

הגהות הב"ח

(ז) רש"י ד"ה מקלין כו' וכפרוס המג ומי שלא שקל אשתקד יקלו לשנה שלפה כל"ל והד"ח:

מוסף רש"י

מקריבין אותה בחזקת שהוא קיים. ולא חיישינן שמא מתו בעליה ונמיתה מזלה (גיטין כח:). **הלוקח יין מבין הכותים.** כעכו"ם שצא בין הסמטות כדמעיל בתוספתא (דמעי פ"ו) וקדש עליו היום ואין לו מה לשתות בשבת ואין לו פנאי להפריש (ב"ק קטו:) לו אין עמו כלים טהורים להפרים לתוכן תרומה ומעשר (סוכה כג:) וכותים גירי אמת תניא להו ואין ג"י נפקעת מקדושתה על ידיסכ וכל תבואתם על המעשרות ועל התרומה, ולא כעמי הארץ שרוכן מעשרין וכולן מפרישין תרומה, אבל כותים תבואתם על הכל והלוקח מכם צריך לעשר ולפי (גיטין כה.) ומשמעינן הכא דכותים חברי לוגין שאני עתיד להפרישן כדמפרש לקמן. **הרי הן.** בתוכו (שם) **תרומה.** גדולה, ואחר כך עושה ממה שנשתייר מלה מדות, מפרישי עשרה למעשר ראשון ומשייריו מעשרים מדות ומפרישים מהן עשרה למעשר שני (מעילה כב.).

תום' ישנים (המשך)

נראל מחלוקה, ופרכינן תפס מלי למימרא ומשני מהו דתימא ליגזור משום לא תסגו פי' שיטעו (להניח) [להביא] הקדשן בתערובת בשעת לקיחת הקינין כמו שהיה עד עכשיו הוא במעות קמ"ל, וכיון דמבלע נמי קמ"ל שהכהן יש (לפרש ביזו) [בידו לפרש] מיהו תטעת ואיהו עולה, וכי מבלע יכול להשמיענו בשעה שלא נקט שני נסים אלא לשמועינן דלא גזרינן משום דזימנין דלא תמצי ונפרכינן וכיון מבלע אפילו שעה אחת משמע לשמועינן דבשלי [דלע] (ז)גזרינן אטו לא שעה משמע שני דבר מבלע, אפילו לא כן למה לזכות (ביתות) [ביתר] מטעת ועולה. וי"ת ומה שייך לזכות מבלע יותר מתמלא'. י"ל דטובא קרוב משום מבר דמעיקרא ס"ד שהכהן מבר בהקרבתן אחד מ' רחל ואחד מ' נקבה, ואשמעי לי מוקמי בשהתנו הרי מטורר משעת לקיחתן, ואכי מיעטרך לפרושי בשיוויע שעין הכהן מבר עוד שעין אים מבלע מבלע ואיהו עולה. מ"כ. וכדפרישנן דבתמיי מיירי קרוב לפרש, [ד]בלע תמיי [מתי] פריך ומיקשו לתרומה וזוז ואימר שיהו לשם מותו שמא והמשמרים יהיו למיחש, דהא מיפלו מלן לחיים דהא בירושלים לו מהני מידי כיון [שיהיו] [שהיו] מעורבין, דהא והו דבר פשוט שאם יש כאן איסור מעורב שלא יוכל לומר זה שהיקור יוכלו ליה המלא והשאר יהיו היתר כגון תרומה שנתערבה בחולין אין יכול לומר זו יהי של תרומה זו יהא של חולין כיון שנתערב. ועוד הניא ריב"ן רואים לדבר מדמתני בתוספתא דמעילה [פ"ח ה"ב] מיר שהפרים מעותיו ושמר אילו למעותי ואלו לשעלי ואלו לשלמי [ומתעבדו] אין לו תקנה, מה יעשה [ויפיל] שלא בהשות אין מעמידים אחד מן המקום אלא מעמידים שנים ושלשה מקומות, ומחללן דמי חטאת על עולה על שלמים על שלמים, פי' ואלו כל המעות לחולין ויתן לכל מוכר כפי חלקו, אבל לא יוכל ליתן שהוא מרבעה זוזי מדינה: **ליה ליה בירה.** לא סמכינן אבריה למסרי לימכור: **הלוקח יין מבין הכותים.** קודם שגזרו עליהם וחין לו כליס להפרים לתוכן תרומות ומעשרות: **הרי הן תרומה.** בתוכו: ומיחל

ליה ליה לחיובי. חין סומכין על כך דזמנין דלמו מלעתים לעיולי בכתפיה: **משום דמחלפי.** מי עביד תרי מינים מזרק אשעיר על זה ושל פר על זה וכשבא לקמת את הפר פעמים שמתחלף לו ונוטל את של שעיר הלכך כי ליכא למה חד לא מנח המי עד דמקיל המי ומנחו העבודות כסדרן של שעיר למחר פר בפנים ושל פר מחריים בהיכל ולמחר כך של שעיר: **מקלין חדתין.** על המחר מקלין עתיקין על המני קינין על המליטי גוזלי עולה על הרביעי עגיס על החמישי לבונה על המני לכפורת על המביעי ומשה היה כתוב עליהן: **מקלין חדתין אנו מקלים של כל שנה ושנה.** מי שעליו להביא מקלי שנה זו שלא הביאן בחדש מביאן כל שעה שילה ונותנם בשופר של מקלין חדתין והגזברים נותנים מותן בלשכה ותורמין מהם שלא הקופות בפרוס הפסח ובפרוס העלרת ובפרוס החג (ז): **ישקול לשנה הבאה.** ונותנן לשופר של מקלין עתיקין והגזברין נותנים מותן לשירי לשכה של מעשקי שמהן בונים העיר ומגדלותיה כדתנן בשקלים (פ"ד משנה ג): **קינין בן פורין.** ממעות שבו חין לוקחין שלא פורין: **כולן עולות.** ר' יהודה לטעמיה דאמר לא היו שופרות לקיני חובה. ועגיס ולבונה וזהב לכפורת מפרש בסמ' שקלים (פ"ו מ"ו) המתנדב עגיס נותן מעות לאותו שופר ולא יפחות ממני גזירין והמתנדב לבונה מביא מעות ונותן לתוך שופר לבונה ולוקחים מהן לבונה ומקטירין אותן נדבה על המזבח המיון זהב לכפורת המתנדב זהב נותן מעות לתוך שופר ולוקחין מהן זהב לכלי שרת והן המזרקות הקרויין כפורי זהב בעזרה (ש) ודבדי הימים (ש כח): **ושאר לנדבה.** לקין המזבח לחת לתוכן מעות שלוקחין מכל הרועות של מותר לשמות ומטותות שמינו בהן יבעה וימכר ויפלו למיו לנדבה ובפרק בתרא למנחות (דף קו:): שאר שופרות כנגד שאר חלות שבכל משמר ומשמר וכל אחד ואחד מביא את שלו יומו ואם היה מוצה בטל ביומו שאין מיש מביא קרבנות לוקחין בני בית אב מעות שופר שלהן ולוקחין מהן עולות והוא קין המוצה. שמע מינה מיהת דר' יהודה ליה כתיבה דקתני והיה כתוב עליהן: **גוירה משום חטאת שמתו בעליה.** שמא מת אחד מן הבעלים שנתנו מעות בשופר וכיון דיש בהן חטאות הוה להו מעות חטאת שמתו בעליה והן הולכות ליש המלא ונמלאו מעורבות עם הכשרות ופוסלות לותן והיינו מפני התערובות: **שמתו בעליה ודאי.** שלחו יודעין הו שמת משנתן מעות לשופר ועדיין לא קרבן ו: **וכשרו מרבע ווזי.** דמי החטאת. וזוזי פשיטי קאמר זוזי מדינה שיש ד' מהן כזוז לורי והן דמי פרידה אחת דתנן עמדו קינין הו ביום ברבעתים (כריתות ח.) והכוזע הוא חלי דינר לורי שהוא מרבעה זוזי מדינה: **ליה ליה בירה.** לא סמכינן אבריה למסרי לימכור: **הלוקח יין מבין הכותים.** קודם שגזרו עליהם ואין לו כליס להפרים לתוכן תרומות ומעשרות: **הרי הן תרומה.** בתוכו: ומיחל

לית ליה כתיבה דתנן רבי יהודה אומר לא היה שם אלא כן אחד בלבד תרי מאי טעמא לא משום דמחלפי ונעביד תרי וליכתוב עלייהו הי דפר והי דשעיר אלא לרבי יהודה לית ליה כתיבה מיתיבי [ט]א"ר שלש עשרה שופרות היו במקדש והיה כתוב עליהן תקלין חדתין ותקלין עתיקין וקינין וגוזלי עולה ועצים ולבונה וזהב לכפורת וששה לנדבה תקלין חדתין אלו שקלים של כל שנה ושנה תקלין עתיקין מי שלא שקל אשתקד ישקול לשנה הבאה קינין הן תורין גוזלי עולה הן בני יונה וכולן עולות דברי ר' יהודה כי אתא רב דימי אמר אמרי במערבא גזירה משום חטאת שמתו בעליה ומי חיישינן והתנן [י]השולח חטאתו ממדינת הים מקריבין אותה בחזקת שהוא קיים אלא משום חטאת שמתו בעליה ודאי [כ]ונברור ארבעה זוזי ונשדי במיא והנך נישתרו רבי יהודה [ל]לית ליה ברירה מנא לן אילימא מהא דתנן [מ]הלוקח יין מבין הכותים ערב שבת עם חשכה עומד ואומר שני לוגין שאני עתיד להפריש הרי הן תרומה

מביא מעות ונותן לתוך שופר לבונה ולוקחים מהן לבונה ומקטירין אותן נדבה על המזבח המיון זהב לכפורת המתנדב זהב נותן מעות לתוך שופר ולוקחין מהן זהב לכלי שרת והן המזרקות הקרויין כפורי זהב בעזרה (ש) ודבדי הימים (ש כח): **ושאר לנדבה.** לקין המזבח לחת לתוכן מעות שלוקחין מכל הרועות של מותר לשמות ומטותות שמינו בהן יבעה וימכר ויפלו למיו לנדבה ובפרק בתרא למנחות (דף קו:): שאר שופרות כנגד שאר חלות שבכל משמר ומשמר וכל אחד ואחד מביא את שלו יומו ואם היה מוצה בטל ביומו שאין מיש מביא קרבנות לוקחין בני בית אב מעות שופר שלהן ולוקחין מהן עולות והוא קין המוצה. שמע מינה מיהת דר' יהודה ליה כתיבה דקתני והיה כתוב עליהן: **גוירה משום חטאת שמתו בעליה.** שמא מת אחד מן הבעלים שנתנו מעות בשופר וכיון דיש בהן חטאות הוה להו מעות חטאת שמתו בעליה והן הולכות ליש המלא ונמלאו מעורבות עם הכשרות ופוסלות לותן והיינו מפני התערובות: **שמתו בעליה ודאי.** שלחו יודעין הו שמת משנתן מעות לשופר ועדיין לא קרבן ו: **וכשרו מרבע ווזי.** דמי החטאת. וזוזי פשיטי קאמר זוזי מדינה שיש ד' מהן כזוז לורי והן דמי פרידה אחת דתנן עמדו קינין הו ביום ברבעתים (כריתות ח.) והכוזע הוא חלי דינר לורי שהוא מרבעה זוזי מדינה: **ליה ליה בירה.** לא סמכינן אבריה למסרי לימכור: **הלוקח יין מבין הכותים.** קודם שגזרו עליהם ואין לו כליס להפרים לתוכן תרומות ומעשרות: **הרי הן תרומה.** בתוכו: ומיחל

דכריתות (דף י:) לינו משמע כן דקאמר מדסח רחמנא עליה גדלות חד משיתסר בעשירות דבעשרות מייתי כשבה או שעירה בסלע ובגדלות ברבעתים בגדלי לוות נמי מייתי חד מי"ו בסלע ורבעתים רובע דינר קאמר להיינו חד מי"ו בסלע והא דנקט הכא ד' זוזי לאו דוקא קאמר אלא אורחיה דגמרא הוא למימר הכי וכי האי גוונא מיכא בערכין בפרק המקדיש שדהו (דף כט.) גבי הוא גברא דאחרמינהו לניכסיה אמא לקמיה דרב יהודה אמר ליה זיל שקול מרבע זוזי אחיל עלייהו ושדי בנהרא וכן בפרק כל הכלמים (ע"ז דף מט:): הוא גברא דאיערב ליה חבימא דאחמרא דאיסורא אמרים אמא לקמיה דרב חסדא אמר ליה זיל שקול ד' זוזי ושדי בנהרא: **הלוכח** יין מבין הבותיים. דתניא גרסינן ולא גרסינן דתנן שאינה משנה בשום מקום ובמסכת דמאי פ"ו (משנה ד) יש משנה אחת שלא נשנו בה אלא דברי רבי מאיר שאמרו ואע"ג דרבי מאיר גזר על יינן בפרק קמא דחולין (דף ו.) הכא קודם גזירה לייתי ור' יוסי ור' שמעון אף על גב דסבירא להו במנחות פרק ר' ישמעאל (דף סו:) תורמין משל כותים על של נכריס ומשל נכריס על של כותים דכותים גרי אריות הן מכל מקום כיון דפורשין מע"ז יותר מנכריס ומחזיקין בתורה שבכתב גם את אלהיהם אינם עובדים כמו שהיו עושין בזמן הזמן משום הכי כשגזרו על סתם יינן של נכריס לא גזרו על של כותיים אף על פי שגזרו על פיתן כמו לר"מ קודם שגזר עליהם שהיה יינן מותר ופיתן אסור אי נמי הכא מיירי במטהר יינו ודוקא נקט מבין הכותים אבל מבין עם הארץ דין אחר יש לו כדקתני במס' דמאי בפיסקא דבדמאי לא קתני שני לוגין שאני עתיד להפרים לפי שעמי הארץ לא נחשדו על התרומה כדלעיתא בשלהי מסכת סוטה (דף מח.). אף על גב דתנן בפרק שלשה שאכלו (ברכות דף מז:) הני כותאי עשורי מעשרי דבמאי בכותייתא מזהר זהירי הני מילי כשהם בעצמם חוקלין אבל כשמוכרין לאחרים לא חיישי על לפני עור לא תתן מכשול ואף על פי שאין חשודים על הגזל עמי הארץ נמי לא חשידי על הגזל ואפילו הכי חשידי על המעשרות דלא חשיב להו גזל לפי שהוא ממון שאין לו תובעין ועוד כל כמה דלא הופרש לא חשיב להו גזל ועוד סומכים הכותים אהא דדרשינן פרק השוכר את הפועלים (ב"מ דף פח:): ואחלכת ולא מוכר עוד יש חילוק אחר בין דמאי לודאי דבדמאי קתני שאני עתיד להפרים למחר ובודאי לא קתני למחר לפי שבערב שבת מייתי כמו שפירש רש"י וכמו שמוכחת הריאה במסכת דמאי ובשבת לא מצי להפרים ואע"ג דבדמאי שאני אין מפרישין אותו בשבת אלא בסוף חמישה עשר יום לחדש ואין לחלק בין דמאי לודאי בשבת דמי [ומעתיקו] אין לו תקנה, מה יעשה [ויפיל] שלא בהשות אין מעמידים אחד מן המקום אלא מעמידים שנים ושלשה מקומות, ומחללן דמי חטאת על עולה על שלמים על שלמים, פי' ואלו כל המעות לחולין ויתן לכל מוכר כפי חלקו, אבל לא יוכל ליתן שהוא מרבעה זוזי מדינה: **ליה ליה בירה.** לא סמכינן אבריה למסרי לימכור: **הלוקח יין מבין הכותים.** קודם שגזרו עליהם ואין לו כליס להפרים לתוכן תרומות ומעשרות: **הרי הן תרומה.** בתוכו: ומיחל

כריתות [מ"ד] קתני שממותר התרומה היו עושין לפני קדשי הקדשים. **וגברור ארבע** זוזי **ונשדי במיא.** פומר רבינו שיתנו מתחילה שם יומת אחד יהיו חומם המעות שהיקיבו ליס המלא (יהיו) קדושים בעבודו ואלו יהיו קדושים לגורך (שלי) [לחמר] ולפעמ כן יתנו בתן לר' יהודה על כן (ו)נמצא שלאחוף שהשליכו מרבעה זוזי ליס המלא לא היו קדושין אלא לגורך (המתניתין) [המת כיון] שם"ד דיש ברירה. ופ"ת כיון שיש [בתנאי] לפילו אין ברירה נמי דתמרינן בפרק בכל מערבין [עירובין לו. ע] ושכר ר' יוסי אין ברירה והתנן אחי נשים שלקחו קינהן [בעירוב לו שתנו אחי קינהן] לכהן, לפילו שיקלה כהן יקריב חטאת ולפילו שיקלה כהן יקריב עולה, ומוקי לה רבה בשהתנו שלמעה כשהתנו אין ברירה והכא בעינן דיתנו ופ"ה ברירה [ד]הכי פיתיס (שמתנדב) [שמתנדב] כגון שם בית חכם ובית חכם ואי אינון שתני שתני שתני כל כך, ועוד הקשה מ"ר היכי ס"ד למיירי מעיקרא בלא התנו והלא אין יכול לכהן לעשות עולה [לשם] זו וחטאת לשם זו כיון שמתערבו דמיהם, ואולי יקנה חלפי משל זאת וחלפי משל זאת, אך יש לומר דהוה מצי למימר ולימעמיך. ומפרש רבינו שהם כשהתנו לומר שיהו להם דמי קינהן קדם בשופתות וכשעת לקיחתן התנו וכרלו זה הקן יהא קנוי לגלה מחלקה שמעשות הוא יהא קנוי